

Martien Habraken: „Boog kan niet altijd gespannen staan.”

(Foto Jan Verhoeff)

Koorzanger Marien Habraken:

'Je best doen, anders lijkt het nergens op'

Door Domien van der Meijden

BOXTEL – „Ik heb het koor van de kathedraal in het Engelse Kent eens horen zingen. Daar krijg je werkelijk kippevel van. Die mensen leggen echt hun hele ziel en zaligheid in de muziek. En dat is noodzakelijk. Want zingen kun je wel leren, maar als het gevoel ontbreekt, klinkt het lang niet zo mooi.”

Martien Habraken is lid van het Heilig-Hartkoor in Boxtel. In dat koor neemt hij een belangrijke plaats in. Samen met anderen is hij al ruim 35 jaar leider van het jongenskoor *Canta Sona*. Daarnaast bekleedde hij, zo'n twintig jaar lang, de functie van voorzitter bij het mannenkoor *Sint Cecilia*. Die functie heeft hij inmiddels afgestaan aan een ander. Zingen doet hij echter nog steeds. Elke zondag is hij op één van de koorbanken van de Heilig-Hartkerk te vinden. De plaats waar hij, jaren terug, als zestienjarig koorleider zijn zangcarrière begon.

„Ik kwam vaak in de kerk. En elke keer als het koor zo'n mooie, meerstemmige Gregoriaanse mis zong raakte ik helemaal van de kook. Ik vond dat zo mooi, dat ik dacht 'je moet bij het koor gaan Martien'. En ik heb me toen aangemeld bij het jongenskoor van de Heilig-Hartkerk. Dat ging toen heel anders dan tegenwoordig. We begonnen met theorielessen. Daar kwam het vooral aan op leren noten lezen. Daarnaast kregen we muzieklessen via de Ward-methode. Dat kwam er op neer dat je eerst gevoel voor ritme ontwikkelde. Daarna leerden we spelenderwijs dat ritmische gevoel verder te ontwikkelen met volksliedjes. En uiteindelijk kwam dan het zingen in 't Gregoriaans aan bod.”

Speciale klas

Voor de gevorderde zangers was een speciale klas in het leven geroepen, de Cantorklas. De leerlingen leerden zingen uit de *Graduale Romanum*. Dat is een

Latijns muziekboek waarin allerlei mismuziek is ondergebracht en die is samengesteld volgens de katholieke kalender. „Je moest dan een paar van die missen uit het hoofd leren en dan voorzingen. Op een rapport werden je prestaties opgetekend. Dat systeem kennen we nu niet meer. Dat is in sommige opzichten jammer. Theorie is er nu te weinig en dat merk je bij de repetities. Alle muziek moet je nu eerst voorzingen. Het leerproces duurt dus veel langer en dat doet afbreuk aan de kwaliteit van de samenzang. Muziek is vals of zuiver. Iets er tussenin bestaat niet volgens mij. Dat zeg ik ook altijd tegen de jongens in het koor. Zingen is net als voetballen, je moet er je best voor doen anders lijkt het nergens op”, stelt Habraken.

Uitstapjes

De kinderen moeten het zelf leuk vinden om te doen, aldus Habraken. „En dan lukt de rest vanzelf.” En omdat de boog niet altijd gespannen kan zijn, heeft het koor ook haar leuke uitstapjes. „We zijn jaren achtereen op kamp gegaan in Esbeek. Door mijn werk kwam ik vaak bij boeren op het erf en dan regelde ik natuurlijk een goede staanplaats voor onze tenten. En het vervoer was voor ons koor ook nooit een probleem. We hebben een paar jaar de beschikking gehad over een Engelse autobus. Die hadden we speciaal voor die reisjes helemaal opgeknapt. Dat was altijd een geweldig feest, als we gingen bivakkeren. Jaren later hoorde je daar nog enthousiaste verhalen over vertellen. Het was natuurlijk ook schitterend mooi. Het leek wel één grote familie, als je zo met z'n allen op stap was. Dagen van te voren was je dan al in de weer om allerlei dingen te regelen. Iemand merkte eens op 'ge lijkt wel getrouwd met dat koor'. En inderdaad, dat leek er soms wel op. Maar wat maakt dat uit. Als je ergens plezier in hebt, dan geeft het niet hoeveel tijd er aan op gaat, zo vindt Habraken.